

Szentesi Zöldi László: Vidéki élet

2020 február 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A régi hibáim, hülyeségeim nem nyomasztanak, megtörténtek, megbántam őket.

Amikor vidékre költöttünk tizennégy évvel ezelőt, visszakaptam a csendet.

És amióta nem vagyok a Facebookon, visszakaptam önmagamat.

Ennek a két eseménynek köszönhetem, hogy boldog ember vagyok. Minden más rendben volt addig is: egészség, család, anyagi biztonság, rengeteg barát, még több kaland, utazás és sikerek – a dolgok pontosan úgy alakultak, ahogyan valaha elképzeltem. Hálás vagyok ezért Istennek.

Csakhogy a lelki békémre egészen addig nem találtam rá, amíg a csendet és a Facebookot el nem rendeztem magamban.

Amíg a rendtelenség vesz körül, elfeledkezel a rendről. A kutyaszar, a fojtó levegő, a zaj, az eget eltakaró házak és ideges emberek nagyvárosából el kell költözni ahhoz, hogy ráébredj, hol laktál addig. Nem azt mondom, hogy nem lehet ott élni, vannak kellemes és kevésbé kellemes részek, de a budapesti életet abban a pillanatban elfelejtettem, ahogyan eljöttünk onnan. Azóta sem jutott eszembe, és semmilyen körülmény nem kényszeríthetne rá, hogy visszaköltözzek. Dolgozni bejárok, és igazán nincs messze Budapest. Elfordult, hogy hamarabb Zuglóban voltam, mint az a kollégám, aki az Istenhegyi útról indult ugyanakkor, amikor vidéki házunkból én is. Nincs tehát messze a város – de ahhoz azért messze van, hogy egészen vidéken érezhessem magam.

Emlékszem az első itteni reggelre: kakaskukorékolásra ébredtem, éppen úgy, mint gyermekkoromban. Akkor arra gondoltam, hogy hazaérkeztem. Teltek-múltak az évek, és egyre gyakrabban kapcsoltam ki a tévét. Vagy be sem kapcsoltam. Magányos napokon, esteiken valósággal rám borul itt a csönd, ezt nagyon szeretem. Bármilyen évszak legyen is, hosszasan hallgatom a semmit. Télen almateát főzök, az ablakból bámulom az etetőre szállódó madarakat. Mindegyiket ismerem: feketerigók, zöldikék és tengelicék csippentik fel egymásról a magokat, amott kényes szájuk lépdel, fekete varjak köröznek. Olykor füttyentek a kutyáknak, kapnak csontot, nagy vígan nyargalnak el vele.

Ha jön a jó idő, a bográcsban vaddisznópörköltet főzök vagy faszénen cseveget sütök, amelyet személyesen gyúrtam be előző nap. Legjobban a sertés-borjú-bárány kombinációt szeretem, mindig kerül mellé csipős szerb körözött, házi ajvár, kajmak, sopszka. Én már évek óta nem iszom, de szívesen kibontok a barátoknak néhány hideg sört és a borhőmérsékletet is megdézsmálhatják. Nézzük a felhőket, a szomszéd szivarfáit, beszélgetünk irodalomról, családról, utazásokról, a legritkábban politikáról. Egyedül is pompásan érzem magam: amióta a csendet visszakaptam, újra kedvem van horgászni. Már várom a jó időt, hogy a Dunán pontyot, jászkeszeget és márnát fogjak, de az is lehet, hogy hajnalban majd inkább süllőre pergetek. Egyedül leszek, mint az ujjam a vízparton, ha horgásztárs érkezik, elbeszélgetünk egy kicsit, jó fogást kívánunk, balra, én jobbra. Sütkérezem a felkelő nap sugaraiban, fülelek a rablásokra, és lélekben együtt suhanok majd a ritkán felbukkanó nagy, utasszállító hajókkal.

Szombaton piacra szoktunk menni, a sajtos-tejfölös lángos nem maradhat el. Májustól októberig élelem igazán a világot: izgatottan várom az esőt, ha megjött, másnap vagy harmadnap irány a Börzsöny, kezdődik a gombászás. Erdélyben kaptam rá, de azért a mi erdeink se rosszak, szeretek hajnalban sétálni, beszippantani az avar nehéz illatát. Titkos helyeim vannak, ott mindig akad gomba, mikor, miféle, évszaktól függ.

Legjobban a konyhakertünket szeretem. Évről évre mindig valami újjal próbálkozunk: tavaly San Marzano palántákat ültettünk, nyáron aztán valóságos paradicsomözön zúdult ránk, csak termett, csak termett, alig szakadt vége. Tárkonyom tekintélyes bokorra terebélyesedett, szépen elszaporodott a citromfű is. Patrióta felindulásból szentesi kosszarvú paprikám is volt, valamelyik vendégségben meggrilleztem egy részét, de akadt olyan is, amelyik paprikás szalonna vagy jófajta csongrádi kolbász mellett végezte. Áttelelt a mángold is, ebből fenyőmag, olívaolaj, bazsalikom, fokhagyma hozzáadásával pesztót készítek, amit aztán kifőtt spagettire borítok és jól megszórok parmezánnal. Amikor virágzik a bodza, ki sem kell lépniük a házból, a kertünkben is terem, mentával szoktuk eltenni szörpnek.

Amióta nincs Facebook, kihajítottam az idióta embereket az életemből. Már nem találják meg a névtelen mocskolódásaikkal, a vádaskodásaikkal, tehetetlen dühük lenyomataival. Azokkal a rajongókkal sincs már semmi dolgom, akik csak kérni tudnak, megoldhatatlan, kezelhetetlen ügyeket követelnek rajtam, vagy fölényesen haverkodnak, és azért, mert látták a televízióban, azt gondolják, közünk van egymáshoz. Velük együtt megváltam a teljes virtuális birodalomtól, rendszerint csak hírekre kattintgatok itthon, és abból is csak annyira, amennyi a

munkámhoz feltétlenül szükséges.

Rengeteg, rengeteg időt kaptam vissza, mióta nem kommentálok, nem lájkolom mások agymenéseit. Miután a csendet már évekkkel ezelőt visszazereztem, a Facebook utáni életembe valósággal visszalopóztak a könyvek. Újra folyamatosan olvasok, egyik könyvet a másik után. Klasszikus magyar és világirodalmat, filozófiát, szakácskönyveket, régi utazók leírásait. Az idén két könyvem jelenik meg, és már b?szén írom a harmadikat.

Nem akarok senkinek semmit bebizonyítani. Tudom, ki vagyok, és nem tudok, de nem is akarok segíteni annak, aki még nem tudja magáról. Az emberekkel tartom a két lépés távolságot, megtanultam, hogy sokan csak a saját hasznukat lesik, hogy szerelmesek önmagukba, nem akarnak és nem is tudnak megváltozni. Elfogadom másban a hibát, de csak ahhoz van türelmem, akit szeretek vagy becsülök. Akit kiléptettem az életemb?l, annak az emléke nem nyomaszt: soha nem gondolok rá, és egy idő után teljesen elfelejtem. Szerencse vagy áldás, de simán továbblépek. A régi hibáim, hülyeségeim nem nyomasztanak, megtörténtek, megbántam ?ket, próbálok tanulni bel?lük, de egyébként azokat sem zárom el valamilyen titkos rekeszbe.

Úgy gondolom, hogy csak az olyan ember tiszteletreméltó, aki szorgalmas, aki elért valamit, és saját jogán beszél bele a közös dolgokba. Sokat tanulok az ilyen ismer?sökt?l, barátoktól, legyenek asztalosok vagy egyetemi tanárok. Már nem a tehetség, hanem a tapasztalat ny?göz le. Nagyon messze érzem magamtól a hajdani bohém beszélgetéseket, képtelen volnék hajnalig hiábavalóságokról beszélgetni, vitatkozni, gy?zködni egymást. Kerülöm a diszharmóniát olvasmányban, zenében, filmben, mert már tudom, hogy nem a forradalom és a pimaszság, hanem a szépség kutatása és a bels? fejl?dés igénye teszi m?vészetté a m?vészetet.

A legtöbb ember – sajnos – azt hiszi, hogy örökké él. Valahogy felkészülési időszaknak tekinti a múlt időt, aztán amikor élni kellene, akkor már nem marad ideje semmire. Én hiszek abban, hogy élj a mának, de azt is vallom, hogy holnap is lesz nap. De ugyanakkor memento mori, és ne hidd, hogy örökké élsz. Nem, hidd el, neked sem sikerül.

Vedd komolyan a dolgodat, ne táplálj illúziókat, szeresd egy kicsit kevésbé önmagadat, és minden sokkal jobb lesz! És ha teheted, térj vissza a természetbe, próbálj tökéletesedni, gondolkozz sokat komoly dolgokról – talán csak ennyi a nagy titok.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
